

Libris .RO

Respect pentru oameni și pentru toți cei care și-au mai dorit  
o carte cu labradori!

Holly Webb

# MONTY, CĂȚELUȘUL CEL TRIST



Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Mirella Acsente



Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România  
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372  
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe



[www.litera.ro](http://www.litera.ro)

*Monty, cățelușul cel trist*  
Holly Webb

Copyright © 2018 Grup Media Litera  
pentru versiunea în limba română  
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Mirella Acseente

Editor: Vidrașcu și fiii  
Redactor: Sinziana Cotoară  
Corector: Păunița Ana  
Copertă: Andreea Apostol  
Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
WEBB, HOLLY  
*Monty, cățelușul cel trist* / Holly Webb;  
trad.: Mirella Acseente – București: Litera, 2018  
ISBN 978-606-33-2899-2  
I. Webb, Holly  
II. Acseente, Mirella trad.)  
821.111

## Capitolul unu



–Ce-ar fi să mergem pe pajiște?  
propuse Amelie. Acolo, Monty ar putea  
să alerge și el în voie. Apoi râse: Uite,  
m-a auzit!

Monty își ciulise brusc urechile moi și  
o privea pe Amelie plin de speranță. Era  
doar un pui, dar deja avea picioare lungi,  
ca toți labradorii, și adora să alerge.

Fratele lui Amelie se uită la telefon  
să vadă cât era ceasul.

– Mda, bine, dar nu stăm mult. Suntem deja afară de douăzeci de minute, și el are nevoie de doar vreo douăzeci și cinci.

Amelie oftă.

– Știu că așa scie-n broșură, dar uită-te la el, Josh! E disperat! Vrea să alerge ca lumea, nu-i așa, Monty?

Micul labrador se învârti în jurul picioarelor ei și scoase un lătrat nerăbdător.

– Nu prea e corect, nu-i așa? Ție îți plac plimbările, la fel și nouă!

Amelie se lăsă pe vine ca să-l mângâie pe creștet și pe urechiușe. Erau atât de moi, și ei îi plăcea grozav cum închidea ochii și își ridica boticul de fiecare dată când îl mângâia.

– Păi, nici nu mai e așa de mult până când o să-l putem lua la o plimbare



adevărată, spuse Josh și apoi zâmbi larg. Are deja cinci luni... așa că mai sunt doar șapte luni până atunci!

Amelie își dădu ochii peste cap. Josh avea impresia uneori că era foarte amuzant – ea și mama credeau că așa erau adolescenții.

– Haide, Josh, te roooog! Dacă mergem pe pajiște, putem s-o luăm apoi pe alee și să ajungem repede acasă.

Când îl luaseră pe Monty, cu trei luni în urmă, doamna de la canisă le dăduse o broșură informativă despre cum se îngrijește un pui de labrador. Le explicase că Monty nu putea ieși deloc pe-afară până nu i se făceau toate vaccinurile. Și chiar și după aceea trebuiau să aibă grijă să nu îl plimbe prea mult înainte să împlinescă un an. Broșura propunea așa-zisa regulă de cinci minute – doar cinci minute de plimbare în plus pentru fiecare lună de viață, ca să nu îi fie afectate picioarele în creștere.

Amelie știa că așa trebuia făcut, dar tot ar fi vrut să fie altfel. Parcă nici nu apucau să facă doi pași, că și trebuiau să se întoarcă acasă.

–E o idee... acceptă Josh. Măcar o să fie cuminte și lihnit când o să vină

ora mesei. Păi atunci, haide, Monty! Mergem pe pajiște!

Monty țopăi vesel pe lângă ei. Îi plăcea grozav să iasă după-amiaza cu Amelie și cu Josh. Dimineața mergea cu tata, care se oprea de prea multe ori ca să stea de vorbă cu oamenii când se plimbau în jurul lacului. Amelie și Josh alergau și îi aruncau bețe și, de obicei, luau cu ei jucării după care putea să alerge în voie.

Trase nerăbdător de lesă, îndreptându-se direct către poarta de la gardulețul pajiștii.

–Pas, Monty! spuse Amelie, trăgându-l înapoi cu blândețe.

Ea și Josh îl duceau pe Monty la ore de dresaj, și li se spusese să nu-l lase să tragă atunci când mergea la pas.

Monty se opri ascultător, și Josh se căută în buzunar după o recompensă.

– Bravo! îi spuse el.

– Nici nu s-ar zice că merge la dresaj de doar trei săptămâni, nu? spuse Amelie mândră, deschizând poarta.

John rânji.

– E un purcel. Ar face orice pentru recompensele astea.

– Da, dar unii câini nu învață niciodată să facă asemenea lucruri. Uită-te la Daisy. Bunicul n-o poate face nici să se așeze și nici să se oprească, și merge la pas doar când are ea chef. Adu-ți aminte de săptămâna trecută!

– Mda...

Josh clătină din cap, amintindu-și. Bunicul îi însoțise la o plimbare în parc cu Daisy, micul lui teckel. Trecuseră pe lângă o fetiță care mânca un biscuit,

și Daisy i-l înșfăcase din mână. Mama fetiței se supăraseră foarte tare, chiar dacă bunicul îi ceruse scuze de nenumărate ori. El se simțise îngrozitor, dar lui Daisy nu-i păsa...

– Cred că totuși e nesupus pentru că e teckel, remarcă Josh. Nu sunt foarte ușor de dresat. Labradorii, ca Monty, învață repede chestiile astea. Nu există teckeli care să fie ghizi pentru nevăzători, nu-i așa?

Amelie chicoti.

– Daisy ar fi un dezastru dac-ar fi câine-ghid. Poate că ai dreptate când spui că labradorii sunt dotați de la natură, dar eu cred că Monty e superdeștept. Uite, poți să îți și tu puțin lesa, dacă vrei.

Monty se uita în sus la amândoi, nerăbdător, așteptând prilejul s-o

zbughească pe pajiște.

Amelie îl mângâie pe cap, apoi îi dădu lesa lui Josh.

– Haide, Monty, strigă ea, alergând cu spatele în iarba înaltă.

Amelie adora parcul Newland. Își amintea că venea aici când era mai mică. Tata o lua la plimbare în jurul lacului aproape în fiecare zi și o lăsa să le dea rațelor de mâncare. Dar abia acum, când aveau un câine, își dădea seama cât de norocoși erau să aibă parcul atât de aproape. Practic, parcul era în spatele caselor de pe strada lor.

Josh și Monty trecură în fugă pe lângă Amelie, luându-se la întrecere, iar Monty lătra încântat. Alergă și ea după ei și apoi se opri să se uite prin gardul de sârmă când ajunse în dreptul grădinii din spatele casei lor. Uneori, când lucra, tata mai ieșea în grădină să bea o cafea, dacă făcea o pauză. Amelie se uită după măr, încercând să vadă mai bine, dar tata nu era acolo. Făcu totuși cu mâna, pentru orice eventualitate, înainte de a o lua la fugă după fratele ei și Monty. Cățelușul era așa de încântat, că se învârtea în jurul cozii.

– Ai grijă, Josh! strigă Amelie, dar era prea târziu.

Monty o văzuse pe Amelie venind și o zbughise spre ea, trăgând lesa în jurul picioarelor lui Josh și punându-l la pământ. Fratele ei înalt și slăbănog se

prăbuși cu un țipăt, ca un copac retezat în iarba înaltă.

– Prinde-l! strigă el. Amelie! Lesa!

– Am prins-o! țipă Amelie, înșfăcând lesa pe care Monty o târa după el, zbenguindu-se în jurul ei. Aici, Monty! Prostutuile, îi spuse ea drăgăstos. Ce-a fost în căpșorul ăla al tău, ei?



– N-am nimic, mersi de întrebare, murmură Josh, ridicându-se din iară. Îh, cred că am aterizat pe ceva scârbos.

Amelie se uită cu atenție la pata maro de pe blugii lui Josh.

– E noroi, îl liniști ea. Ești bine?

– Da. Josh oftă. Nu că ar fi meritul tău, Monty. Ei bine, acum o să știu să nu-l mai las să mă înfășoare așa în lesă. N-aș fi crezut că e atât de puternic!

Monty se așază la picioarele lui Amelie, uitându-se în sus la amândoi și gâfâind fericit. Habar nu avea despre ce vorbea Josh, dar spera că asta nu însemna adio plimbare.



Amelie se gândea că, atunci când o să ajungă acasă, Josh va trebui să se